

Phần 4

- **T**hanh ơi!

Lệ Thanh đang ngồi nhặt cỏ trong sân, nghe tiếng gọi, cô chạy nhanh ra cổng. Một điều hết sức ngạc nhiên, Quốc Thiên và Hồng Mỹ. Lệ Thanh không thể nói được gì. Hồng Mỹ đành lên tiếng trước:

- Chị đã đến tận đây để đón em rồi đấy. Đừng có nói là không đi nữa.

Lệ Thanh trộm nhìn Quốc Thiên, cô cười thật tươi:

- Dạ, em đi mà. Chị chờ em một lát để em thay đồ nha chị.

- Ừ! Nhanh lên em!

Không khí hôm nay khiến Thanh như bị thiếu oxy. Chỉ có Hồng Mỹ nói chuyện với cô, còn Quốc Thiên thì không một lời. Hai người còn hơn cả gặp nhau lần đầu, xa lạ. Vì ít đi xe nên Thanh thấy đầu óc choáng váng, khó chịu hết biết, nhưng chỉ nhận được sự quan tâm của Hồng Mỹ. Cả buổi, Thiên cười nói với Hồng Mỹ mà lơ là với Lệ Thanh. Thanh thấy tủi vô cùng. Từ hàng ba, cô lùi xuống đi thành một hàng riêng biệt. Có lúc lùi hẳn về phía sau một đoạn mà Quốc Thiên cũng không thèm để ý. “Hai người đẹp đôi thật đấy. Em đi cùng để đóng vai người thừa rồi”.

- Thanh à! Em mệt rồi phải không? Tới đây ngồi cùng với anh chị đi.

Mỹ lên tiếng gọi Thanh khi đã cùng Quốc Thiên tìm được một chỗ ngồi. Thanh vì không muốn làm phiền nên kiếm cỏ:

- Em muốn đi mua kem.

Hồng Mỹ hiểu thấu tâm trạng của Lệ Thanh, cũng muốn Thanh tránh đi tạo cơ hội cho mình và Quốc Thiên, nhưng lại hành động trái với suy nghĩ.

- Em lại đây nghĩ đi. Bọn mình là con gái, phải để Quốc Thiên đi mới đúng. Để em đi được rồi, dù sao thì em cũng bé nhất mà chị.

Nói rồi, Thanh quay lưng đi. Hàng kem không xa nhưng giá thật đắt. Nhưng lần này cô không tính toán mắc rẻ. Cô muốn về, nhưng cũng muốn ở lại vì Quốc Thiên.

Lệ Thanh hít thật sâu, cười thật tươi quay lại chỗ hai người. Nhưng nụ cười lập tức tắt đi khi thấy Quốc Thiên và Hồng Mỹ cầm tay nhau đùa giỡn vui vẻ. Cô như bị chồn chân tại chỗ, nước mắt muốn ứa ra.

“Anh thật đối xử với em vậy sao?”

Chợt thấy một bé gái gần đó, Thanh liền bước nhanh tới:

- Em bé em giúp chị việc này nha!

- Dạ.

- Chị cho em một cây kem. Hai cây còn lại em mang tới chỗ hai anh chị kia giúp chị. Nhấn giùm là chị thấy mệt nên về trước, cho chị xin lỗi hai anh chị ấy nha.

- Dạ.

- Chị cảm ơn em.

...

Nghe lời nhắn của bé gái xong, Quốc Thiên tỏ rõ thái độ lo lắng. Sao lại về đột ngột như vậy? Phải cô bé đã bắt đầu hiểu làm mình rồi chẳng?" Quốc Thiên nhìn sang Hồng Mỹ. Lúc này tâm trạng của Hồng Mỹ hoàn toàn trái ngược với Quốc Thiên.

- Hay bọn mình cũng về thôi, Mỹ! - Thiên đề nghị.

- Sao thế? Không có con bé đó thì bạn không đi được luôn sao. Sáng tới giờ bạn có quan tâm gì nó đâu.

Không phải là không quan tâm, vì chưa nói câu làm lạnh thôi. Thiên muốn giận thêm một chút nữa vì Thiên cảm nhận được một sự hạnh phúc nhẹ nhàng bên trong hai chữ "giận hờn". Nhưng lúc này anh thật sự lo lắng và muốn được ở cạnh Thanh ngay mà thôi.

- Mỹ cũng thấy đấy! Đi taxi mà Thanh còn mệt đến thế, đi xe buýt còn mệt như thế nào?

Hồng Mỹ chẳng hề quan tâm tới chuyện đó:

- Thì đã sao? Bộ bạn tính chạy theo xe rồi đưa nó về như trong mấy phim Hàn Quốc hả?

Quốc Thiên đã bắt đầu thấy không hài lòng vì giọng điệu của Hồng Mỹ:

- Vậy ý Mỹ muốn gì?

- Mỹ đã tới tận nhà để đón nó đi, giờ nó lại về trước. Nó thật chẳng coi Mỹ ra gì mà.

Rồi cô thay đổi nét mặt, cười thật tươi:

- Thôi, đừng nào thì nó cũng về rồi. Thiên ở lại đi xem phim với Mỹ nha.
- Thiên không muốn xem.
- Không sao đâu mà. Bé đó cũng lớn lắm rồi; biết tự lo được mà. Thiên đi xem với Mỹ, coi như thay bé của Thiên xin lỗi Mỹ vậy nha!

Thiên chân chừ một hồi rồi cũng gật đầu. Nhưng càng gần đến giờ chiếu phim, anh càng sốt ruột, lòng rối bời tưởng như phát điên. Và rồi anh đã chạy ra khỏi rạp khi phim vừa chiếu. Hồng Mỹ không thể đuổi kịp để giữ Thiên lại. Cô đau khổ tột cùng và căm thù Lê Thanh hơn.

Quốc Thiên về tới nhà Thanh khi cái nắng trưa đang trở nên sậm màu. Lần này người mở cửa cho anh không phải là Thanh. Quốc Thiên nhận ra ngay bà mẹ của Thanh dù chưa gặp lần nào. Anh cúi đầu chào hai bác và lễ phép:

- Dạ, hai bác cho con gặp Thanh ạ?
- Con là...
- Dạ, con là Quốc Thiên.

Bác gái sau một hồi cũng đã nhận ra Quốc Thiên:

- À! Con là người hay tới học bài cùng và chở con bé nhà bác đi học phải không? Bác nghe nó nhắc hoài à. Nó đang ở trên phòng. Lúc chiều về nó khoe là đi chơi với bạn ở khu vui chơi nào đó, rồi về ngay, kêu mệt rồi nằm liền từ lúc đó tới giờ.

- Dạ, để con lên thăm.
- Ừ. Con lên đi.

Quốc Thiên bước lên phòng. Anh nhẹ gõ cửa và bước vào, vừa lúc Thanh cũng đã ngồi dậy. Ánh mắt Thanh thật buồn nhìn Quốc Thiên rồi lại cúi xuống.

- Em sao rồi? Có mệt lắm không?
- Em giận anh hay sao mà không trả lời vậy?

Thanh không phải giận mà buồn vô cùng. Cô hỏi ngược lại:

- Anh đang đi chơi với chị Hồng Mỹ mà, sao giờ lại ở đây?

- Em hư quá. Mệt thì phải bảo anh đưa về chứ, sao lại tự đi về một mình thế? Đi đường lỡ có chuyện gì thì anh biết làm thế nào? Em có người yêu để làm gì?

- Em không sao! - Giọng Thanh lí nhí.

- Không sao! - Quốc Thiên gắt lên vì câu nói này - Em có biết anh lo muốn chết không?

Lệ Thanh chột ngược lên nhìn Quốc Thiên, đôi mắt long lanh.

- Sao thế? Không cãi anh nữa à?

Thanh nở một nụ cười, nụ cười ẩn chứa sự ưu phiền nhen nhúm một chút hạnh phúc:

- Vậy là không phải anh ghét em. Em cứ nghĩ anh bỏ mặc em luôn rồi chứ. Em cảm động quá.

Nghe Thanh nói mà Quốc Thiên dạt dào cảm xúc.

- Sao em lại cảm động? Em phải giận anh mới đúng chứ.

- Em làm sao mà giận anh được. Dù trước tới giờ hay mãi về sau, dù anh có làm gì em sẽ không bao giờ giận anh.

Quốc Thiên cảm động và cảng cảm thấy có lỗi. Anh nhẹ nắm tay Thanh. Trong lúc này thì cử chỉ ấy như một cách để xin lỗi.

- Anh xin lỗi em.

- Em không sao mà.

- Anh xin lỗi vì mấy ngày qua làm em buồn. Từ nay, anh sẽ cố gắng để em không buồn nữa. Anh hứa đấy.

Trong lòng Thanh bây giờ còn một dấu chấm hỏi to đùng. Là mỗi nghi ngờ lớn luôn giày vò cô, nhất là trong mấy ngày qua. Thật sự, không thể hiểu tình cảm của Quốc Thiên. Mỗi nghi ngờ ấy chỉ Quốc Thiên mới có thể xóa đi. Nhưng dường như Lệ Thanh chỉ muốn giữ trong lòng. Cô sợ rằng một khi hỏi ra sẽ làm Thiên khó xử, nhưng lại không thể dẹp bỏ sự ngờ vực trong lòng. Bởi ở Quốc Thiên, Thanh không tìm được cho mình một cái gì đó để làm niềm tin.

Sự rối ren trong Thanh, Thiên nhận thấy rõ. Nhưng anh không biết rằng Thanh đang âm thầm đau khổ trong chính vòng tay của anh.

- Em muốn hỏi anh cái gì hả?

Thanh chỉ lắc đầu. Thiên hỏi tiếp:

- Vậy có muốn nói gì với anh không?

- ... - Lắc đầu.

- Em không có chuyện gì để nói với anh thật sao? Mấy ngày liền không gặp nhau mà em cũng không thấy nhớ anh một tí nào à? Anh giận mà em cũng không tìm anh lấy một lần. Bây giờ anh đến tìm thì em lại cho anh ngồi giữa khoảng im lặng của em là sao? Em muốn anh làm thế nào...

- Em muốn biết... - Lệ Thanh cắt ngang - Anh ghét em lắm sao?

- Phải. Anh rất ghét em những lúc như thế này. Ghét sự im lặng khi ngồi cạnh em. Ghét em cứ mãi học mà quên cả anh. Ghét vì em chưa bao giờ nói về cảm xúc của mình cho anh nghe nữa.

- Thôi, anh về học bài đi. Cả ngày hôm nay chơi rồi.

Chả biết Thanh nghĩ gì mà lại bảo Thiên về đúng lúc đang nói chuyện nghiêm túc thế này. Cứ như là đang muốn chọc giận anh vậy.

- Anh đã làm gì để em ghét anh đến thế? Đến nỗi chẳng thèm nói chuyện với anh cơ à? Hay là em... Vậy anh sẽ về và không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa.

- Không phải thế! Ý em không phải thế...

Thanh gần như hét lên và giữ chặt lấy tay Quốc Thiên. Như thể cô sợ rằng Quốc Thiên sẽ biến mất ngay sau câu nói ấy:

- Em nhớ anh vô cùng. Nhất là trong mấy ngày qua, anh vì lo lắng cho em mà tới tìm, đó là hạnh phúc vô bờ đối với em. Em bảo anh về học bài vì biết anh cả ngày nay đi chơi nên chưa học bài. Em cũng không muốn để ba mẹ biết chuyện giữa em và anh. Chứ thực chất em không hề có ý như anh nghĩ mà.

Phải giận lên thì Thanh mới chịu nói. Nói thì làm nguyên một lèo, không để kẽ hở cho người khác được nói xen vào. Quốc Thiên mỉm cười: “Lần sau còn vậy nữa chắc cứ áp dụng biện pháp này quá”.

- Em chịu nói chuyện như thế này ngay từ đầu có phải dễ thương hơn không. Nhưng dù sao thì em vẫn đáng yêu vô cùng. Nhìn anh và cười lên nào, cô bé của anh!

Sau mấy lời ấy, Thanh dẹp bỏ tất cả những ý nghĩ, nghi ngờ làm cô buồn sang một bên, gương mặt tươi hẳn lên. Cô hỏi Quốc Thiên một câu để an tâm hơn:

- Anh không giận em nữa chứ?

- Anh giận em hồi nào?

Thanh chu môi dò xét. Thiên liền hôn cướp lên đôi môi ấy.

- Ngón tay Thanh ngõ ngang trên bờ môi thật nóng.

- Em cẩn thận đấy. Đáng yêu vừa thôi. Anh không muốn kìm nén cảm xúc đâu.

Đó cũng là một lời chào trước khi Thiên ra về. Dường như Thanh đã cảm nhận được một cái gì đó ở nụ hôn của Quốc Thiên. Cô mỉm cười, nhắm mắt và mím nhẹ bờ môi để cảm nhận và lưu giữ. Cô ngả lưng cho rơi tự do xuống giường và trùm mền kín mít.

Hồng Mỹ đứng lặng góc sân, lòng buồn vô hạn. Lẽ ra hôm qua đã rất vui.

Vậy mà cuối cùng cô lại phải ngồi trong rạp xem phim một mình. Nếu Xuân Anh không tới kịp, có lẽ cô đã khóc. Nhìn dáng vẻ cô bạn thân, Xuân Anh thấy thương cảm:

- Mà sao không sao chứ? Hôm trước còn hào hứng lắm mà, sao hôm nay đã thế này rồi?

- Tao không biết. Tao không hiểu tình cảm của Quốc Thiên là sao nữa. Cả buổi hôm qua, Thiên chẳng thèm nói chuyện với con bé đó. Thế mà nó vừa về, Thiên lại đuổi theo, bỏ rơi tao ở rạp phim. Tao không hiểu... Thực sự tao không hiểu...

Xuân Anh lắc đầu vỗ nhẹ vai Mỹ:

- Không phải không hiểu. Trong lòng mày biết rõ Thiên chẳng còn yêu mày. Chỉ có điều là mày không chịu chấp nhận sự thật này mà thôi.

Đúng vậy. Mỹ biết rõ. Nhưng cô không đủ can đảm để chấp nhận nó. Dù đau khổ đến mấy cô cũng không bao giờ chấp nhận.

- Mà đừng nói nữa. Mọi chuyện để tao tự lo: Mà không phải quan tâm đâu.

- Tùy mà thôi. Nhưng mà cô thể đẹp cái bộ mặt chán đời này đi được không? Để Quốc Thiên thấy mà trong bộ dạng thế này không tốt tí nào hết.

- Quốc Thiên đâu?

Vừa hỏi, Hồng Mỹ vừa nhìn quanh sân một lượt. Thấy được Quốc Thiên, gương mặt cô bỗng đổi nét rạng rỡ, vì cô chắc chắn được rằng Thiên sẽ không tránh mặt cô nữa. Hồng Mỹ gọi tên Quốc Thiên và chạy tới, bỏ mặc Xuân Anh ở lại lệt mình.

Đứng ở trên này, Lê Thanh muốn nhìn ngắm Quốc Thiên thêm một lát rồi mới vào lớp, vì cô thấy nhớ anh, dù mới chia tay được ba phút từ cổng trường. Chợt nhiên mặt cô xụ ra khi thấy Quốc Thiên và Hồng Mỹ đang nói chuyện rất vui với nhau. Hóa ra, anh đi với em từ nhà tới trường. Còn từ cổng trường vào lớp, anh đi cùng chị ấy. Rồi cô lại cười vì ý nghĩa vợ vắn của mình.

Thanh muốn vào lớp nhưng cảm giác buồn buồn. Nhìn Hồng Mỹ và Quốc Thiên thật đẹp đôi. Hai người đứng bên nhau thật xứng. Phải rồi, họ đã từng là một đôi rất đẹp và nổi tiếng trong trường mà. Sao Thiên cười nhiều thế? Cười đẹp thế? Sao nhìn Hồng Mỹ thiết tha thế? Sao không ngó lên đây một lần, để biết rằng Thanh đang nhìn hai người mà lòng thấy tủi?

Trách Thanh quá! Sao Thanh lại quá để tâm vào chuyện này, sao không thể cảm thấy đây là chuyện bình thường? Thanh không biết. Thanh không thể tự tin mà nói với bản thân rằng, Quốc Thiên yêu mình thật lòng, rằng giữa anh và Hồng Mỹ giờ đây chỉ còn là bạn. Trong khi tình yêu trong cô cứ ngày một lớn dần.

Lê Thanh đưa hai tay đỡ lấy hai người vào trong. Cô cố tìm lấy ở Quốc Thiên một điểm tựa.

Quốc Thiên dựng chông xe, đứng cười rồi mơ màng mà không chịu vào nhà. Tuyết Trinh đành phải ra hỏi:

- Anh đi đâu mà quên cả giờ cơm vậy? Gọi điện thoại lại không chịu nghe nữa.

Quốc Thiên dường như cứ muốn cười mãi:

- Anh đi chơi với bé Thanh nên không muốn bị làm phiền. Đạo này bé Thanh rất biết nghe lời, bảo đi chơi là đi chứ không dám cãi lời. Vui thật đấy.

- Anh ép được nó đi chơi ấy hả! - Tuyết Trinh ngạc nhiên thấy rõ:

- Thì tất nhiên là có cách rồi.

- Thôi, anh vào nhà ngay đi. Ba mẹ kiếm anh từ chiều tới giờ đây. Đang ngồi chờ kìa.

- Kiếm chi vậy?

Tuyết Trinh đẩy mạnh anh Hai tới ghế, ngồi trước mặt ba mẹ. Quốc Thiên đỏ nét mặt người lớn rồi mới thắc mắc:

- Ba mẹ tìm con ạ?

Ông Hùng nhìn con bằng nét mặt hiền từ, trả lời:

- Tháng sau, chú Tư trở lại Mỹ. Ba tính cho con đi cùng luôn qua bên đó du học, được chứ?

Quốc Thiên như muốn bắn vọt lên trần nhà:

- Du học? Thật hả ba?

- Không giả tí nào đâu, anh Hai ạ? - Tuyết Trinh khẳng định giúp ba mình.

Bà Lam cũng vui không kém con trai.

- Thỏa ước nguyện rồi nha.

- Tháng sau, con được đi học sao? Con vui quá ba mẹ ạ. Tháng sau... - Anh chợt khựng lại. - Vậy là chỉ còn khoảng hai tuần nữa thôi ạ?

- Sao vậy anh Hai?

- Không có gì! Anh thấy hơi hồi hộp ấy mà. Thôi, anh lên phòng đây. Con lên phòng nha, ba mẹ.

- Ừ.

Đợi cho Quốc Thiên lên phòng rồi, Tuyết Trinh liền nhào vào lòng bà Lam:

- Ba mẹ làm anh Hai bồi rồi đây.

- Sao lại bối rối? - Bà Lam thắc mắc.

- Dạ thì... Mà thôi, con cũng lên phòng đây.

Tuyết Trinh nói chỉ vậy rồi chạy thẳng lên phòng Quốc Thiên, thay vì về căn phòng của mình.

- Vậy rốt cuộc con bé muốn nói gì vậy ông?

- Có gì đâu mà khó hiểu. Ý con bé là thằng Thiên nó bối rối trong chuyện bạn bè ấy mà. Cả về chuyện bạn gái nữa. Sát ngày quá nên thấy khó khăn.

- Bạn gái? Ý ông là Hồng Mỹ ấy hả? Nói mới nhớ, sao dạo này không thấy nó qua chơi ta?

- Chắc tại bận học quá nên không sang được thôi.

- Chắc là vậy rồi, ông nhỉ.

Quốc Thiên gửi xe vội vàng rồi đuổi theo Lê Thanh, chạy một hơi, còn chưa kịp thở khi chặn ngay trước mặt Thanh, giọng trách cứ:

- Sao em cứ phải lên trước vậy? Không đợi anh lên cùng được à?

- O... Thanh ngỡ ngàng - Trước giờ em vẫn lên trước mà.

- Em lên trước làm cái gì? Không ở lại với anh thêm một lát được sao?

Thanh xì mặt:

- Mấy hôm nay anh lạ quá. Cứ bắt em phải dính lấy anh là sao? Em lên trước không phải giúp anh có cơ hội được nói chuyện với chị Hồng Mỹ à?

Ánh mắt Thiên đanh lại. Anh bước thật nhanh đi trước, bỏ lại Lê Thanh một mình phía sau.

Lê Thanh nhớ ra, vội đánh vào trán một một cái thật đau:

- Chết? Sao lại động đến chị Mỹ rồi.

Bước chân cô trở nên lo lắng.

...

Giờ ra chơi Thanh vẫn xuống chỗ học như mọi khi. Cô đoán có thể hôm nay Quốc Thiên giận nên sẽ không xuống đây nữa. Nhớ quá! Nhớ anh ấy quá? Đã hứa là sẽ không đưa chị Mỹ ra nói nữa, vậy mà sáng nay mình lại không giữ lời hứa. Anh ấy giận rồi. Mình muốn xin lỗi, nhưng phải làm thế nào nếu anh ấy không xuống đây? Chạy tới lớp của anh để kiếm ư? Có được không? Còn chị Hồng Mỹ ở đó nữa mà. Mấy hôm nay anh ấy cũng lạ nữa: kỳ cục và trẻ con. Làm Thanh bối rối và lo lắng vô cùng.

Thanh thì nghĩ vậy nhưng Quốc Thiên không thể không xuống. Anh nghĩ anh sẽ bình tĩnh hơn lúc sáng, sẽ cố gắng để Thanh không lo lắng. Nhưng anh thấy khó hiểu và muốn nổi nóng khi Thanh cứ học và học mà hình như không biết anh, quên mất anh đang ngồi đối diện. Anh chưa muốn nói cho Thanh biết về chuyện du học, nhưng lại cứ hành động trẻ con và vô cơ như vậy.

Thanh chỉ giả bộ vậy thôi chứ cô đâu có học: Sao hôm nay lời xin lỗi nói ra thật khó, khi mà gương mặt Thiên cứ hầm hầm khó tính. Thanh chỉ dám len len nhìn lên rồi mãi mới cất giọng rụt rè:

- Anh... anh đừng nhìn em hầm hầm vậy được không? Sáng này, em không có ý nói đến chị Hồng Mỹ đâu. Anh đừng giận em nha!

- Anh không giận chuyện đó.

Thiên nói như gắt làm Thanh sầm mặt lại sợ hãi. Rõ là giận chuyện đó mà. Rồi nước mắt rung rung, Thanh cúi mặt kìm nén từng trận run. Quốc Thiên không nhìn ra điều ấy. Anh lại thấy bực mình khi Thanh cứ mãi cúi đầu ngồi yên không nói nữa. “Thật là hết hiểu nổi mà”. Quốc Thiên hét lên như thế trong đầu rồi đứng phắt dậy. Những chiếc ghế nhựa quanh đó đồng loạt bị xô đổ. Ánh mắt Thiên nhìn Thanh tỏ rõ sự bực mình rồi bỏ đi. Bước đi của Thiên làm lòng Thanh rụng rời. Mọi thứ trên tay cô đồng thời rơi xuống. Cái buồn vô hạn.

Toàn cảnh vừa rồi Hồng Mỹ đã thấy cả. Cô mỉm cười, trong đầu mơ màng về điều gì đó khiến cô rất hài lòng.

Thái độ của Quốc Thiên cứ suốt như thế cho đến hơn một tuần mà không cho Thanh được biết một lý do. Anh cứ sốt sắng, rảnh một chút lại đi tìm Thanh. Nhưng lại chỉ nhìn Thanh, lại không nói gì, lại bực bội rồi lại bỏ đi.

Thanh đã bắt đầu linh cảm mọi chuyện theo một hướng không tích cực. Cô dần càng sợ Quốc Thiên, chỉ muốn tránh mặt, không muốn chạm với anh chút nào. Tình trạng ngày một căng thẳng. Thanh từ sợ sệt chuyển sang lạnh lùng hơn.

- Em đi đâu đấy? - Quốc Thiên hỏi.

- Tất nhiên là lên lớp.

Nghe Thanh nói mà Quốc Thiên muốn quăng cái xe ngay đó cho rảnh nợ.

- Không được! Đợi anh gửi xe xong rồi mình cùng lên.

Đôi chân mày của Thanh cau lại:

- Em không thích.

Thanh nói rồi bỏ đi làm Thiên giận vô cùng.

- Thật không thể hiểu nổi. Sao dạo này nhóc giỏi chọc giận người khác vậy không biết.

Anh gửi xe rồi cũng bỏ về lớp của mình, không muốn đôi co với Thanh nữa. Tức chết đến nơi rồi.

Quốc Thiên giận. Lệ Thanh cũng chẳng còn tí tâm trạng nào để học. Cô chỉ muốn tìm tới những nơi mà Thiên không tìm được để trốn những cơn giận vô cớ của Thiên. Sao khi không lại cứ hay kiếm chuyện vậy, anh Thiên? Hay là anh đã có mục tiêu mới? Chị Hồng Mỹ xinh đẹp đến vậy, hai người còn biết nhau từ lúc bé tí mà còn vỡ, với mình thì sao nhỉ?

Quốc Thiên tìm Thanh loạn xạ khắp trường làm Tuyết Trinh cũng nháo nhào lên. Chỉ mong cho chóng vào tiết để Thanh về. Ra chơi là Thanh biệt tăm.

- Thanh à! Anh Quốc Thiên kiếm Thanh cá buổi mà Thanh đi đâu?

Thanh không nói gì mà đi thẳng vào chỗ ngồi, gương mặt cứ mãi vẻ man mác buồn suốt mấy ngày nay: Vẻ man mác ấy hôm nay có pha thêm cái gì đó khó đoán. Trinh lại gần hơn hỏi, giọng quan tâm:

- Thanh giận anh của Trinh hả.

- Không có gì đâu: Trinh đừng hỏi nữa. Có hỏi, Thanh cũng trả lời không được đâu. Chỉ có anh Thiên mới trả lời được thôi.

- Vậy thì về thôi! Anh Trinh lên rước kìa!

Thanh đưa mắt ra phía ngoài cửa, đôi mắt đong đầy. Rồi cô quay thật nhanh sang nói với Tuyết Trinh:

- Thanh muốn ra Nhà Truyền thống để làm thẻ mượn sách. Trinh chờ giùm Thanh ra đó nha.

- Để anh đưa em đi!

Quốc Thiên đề nghị. Nhưng Thanh lạnh lùng từ chối:

- Em mới nhờ Trinh xong, anh cũng thấy rồi mà.

Trinh nhìn anh Hai rồi nhìn bạn, khó xử Thanh khẽ nhú mày làm Trinh phải chiều ý. Hai người bước qua ánh mắt mang lửa giận ngùn ngụt của Quốc Thiên.

Dù giận vậy nhưng Quốc Thiên không bỏ về mà cứ lặng lẽ theo sau hai người. Đã mấy ngày, hai đứa chẳng nói chuyện với nhau câu nào. Thời gian thì cứ ngày một rút lại. Quan hệ của hai đứa cứ ngày một tồi tệ. Cái chuyện sắp đi xa làm Quốc Thiên không nhận ra được lỗi đầu tiên là tại anh, mà cứ suốt ngày trách rằng Thanh giỏi chọc giận mình.

Trinh để Thanh vào một mình. Còn cô thì nán lại để nói chuyện với anh Hai:

- Hai người đặt em vào giữa như vậy có khổ em không?

Quốc Thiên trút một hơi dài mệt mỏi:

- Em về trước đi. Để lát anh đưa Thanh về được rồi.

- Dạ, em về trước. Anh mau làm lạnh giùm em đi. Thấy mấy bữa nay đầu óc nó như treo trên cánh quạt trần. Việc học thì gần như là bỏ bê làm lớp em mất hết cả phong thái. Anh đã hứa với em là không làm nó buồn mà.

- Anh đâu biết, tự nhiên sao nhóc kỳ vậy.

Không biết là thế nào. Chắc chắn nguyên do là từ anh.

- Anh đâu biết.

- Kệ anh đấy! Tự lo đi. Em về.

Tuyết Trinh vừa về không lâu thì Thanh ra. Ngó tới ngó lui chỉ thấy mỗi Quốc Thiên, cô thấy xao lòng. Cô tiến lại gần anh, gương mặt không khá hơn chút nào, ánh mắt nhìn như xoáy vào tâm can của Thiên. Nó làm anh thấy lo và khó xử hơn bao giờ hết. Anh đỡ lấy túi và mấy quyển sách cho cô, nhẹ nhàng:

- Anh bảo Trinh về rồi. Không đưa em về, anh không yên tâm.

Thanh cũng chịu lên xe. Nhưng suốt quãng đường về, hai người không nói với nhau câu nào. Cả hơi thở cũng thật khế. Cho đến khi xuống xe, khi toan mở cổng vào, Thanh mới nói được một câu:

- Cảm ơn anh đã đưa em về. Anh cũng về đi. Muộn rồi.
- Em... - Quốc Thiên muốn phát khùng - Anh giận em thật đó.
- Tùy anh.

Thanh buông thõng một cầu gọn thật gọn vậy rồi bước mau vào nhà cùng tâm trạng đã mang suốt mấy ngày nay.

- **A**nh Hai! Chuyện với Hạt Mít giải quyết tới đâu rồi?

- Em đừng hỏi nữa. Anh chẳng hiểu được con gái nghĩ những gì trong đầu nữa. Thật không thể chịu đựng được.

- Chuyện là sao? Anh làm gì để nó giận vậy?
- Anh đâu biết. Tự nhiên học được tính làm mình làm mảy ở đâu không biết. Quốc Thiên nói chuyện mà tay vẫn gõ gõ bàn phím làm Trinh phải thối mắt:

- Anh làm gì mà cứ chúi vào máy tính vậy?
- Viết mail la nhỏ.

Tuyết Trinh bật lên cười một tiếng, lắc đầu:

- Trẻ con không? Cũng lạ. Nó vô cớ mà anh không thấy giận nó sao?
- Giận rồi.
- Giận mà kiếm nó loạn xì ngầu lên vậy?
- Anh đâu biết.

Nãy giờ câu nào Thiên cũng trả lời vắn tắt và ngày càng đi vào bế tắc. Tuyết Trinh cũng hết ý để hỏi. Cô chỉ buông một tiếng thở dài thấy rõ, y như chịu thua hai người luôn. Hỏi nhỏ thì nhỏ kêu hỏi anh, hỏi tới anh thì anh kêu không biết. Còn không chịu thua thì biết làm gì hơn?

Quốc Thiên cũng không nói nữa mà với tay lấy chùm chìa khóa xe, mặt xám xịt bước về phía cửa. Tuyết Trinh chỉ biết hỏi thật nhanh:

- Giờ này anh còn đi đâu?
- Anh sắp đi lên rồi. Phải đi kiếm nhỏ “xả” giận.

Tuyết Trinh bắt đầu thấy thán phục cô bạn Hạt Mít của mình.

- Nửa đêm rồi đây. Nó còn thức cho anh “xả” chắc? Đó là chưa nói, giờ này đến đường tắt hết rồi, đi ghê lắm.

Quốc Thiên nhìn lại đồng hồ. Đúng là đã nửa đêm. Anh ngồi phịch xuống ghế, ôm đầu, giọng như mếu:

- Em bảo xem bây giờ anh phải làm gì? Hôm nay Thanh nói với anh có đúng hai câu. Câu thứ nhất là kêu anh về. Câu thứ hai gọn hơn: “Tùy anh”. Không hiểu chuyện gì đang khiến bọn anh ra thế này nữa. Thời gian thì chẳng còn bao lâu...

Thiên bỏ lửng tại đó. Trinh nhìn anh Hai bằng đôi mắt cảm thông:

- Đúng là chỉ còn mấy ngày nữa thôi. Anh cho Thanh hay chưa?
- Chưa. Cứ vậy hoài, sao nói?
- Chứ anh đợi còn năm phút cuối cùng trước khi lên máy bay mới cho nó biết à?

Quốc Thiên mệt mỏi:

- Thôi, em về phòng ngủ đi. Anh cũng muốn đi ngủ nữa.